

Ania Wiktorowicz, Przypowieść o pięknie

Człowiek zawsze piękna szuka
z poświęceniem i staraniem
Czy natura to, czy sztuka
gotów wiele dać jest za nie.
Aby pięknem cieszyć oko
albo ucho - iść potrafi
Gdzieś daleko, lub wysoko,
aż na piękno wreszcie trafi.
Lecz to jest dla niego mało
szuka nowych doznań źródeł,
Gotów przejść jest ziemię całą
by się znów zachwycić cudem.
Lecz gdy tym poszukiwaniem
zmęczy się już ponad siły,
Z bólem w krzyżach gdzieś przystanie
i przypomni dom swój miły.
A gdy wróci tam skąd wyszedł,
widząc miejsce to uklęknie
I wyszepcze w nieba cicho-
Boże! jakże tu jest pięknie...